

Poem

Radu Stanca

O să rămâi în mine și după ce-o să pleci
La fel de nepătrunsă, la fel de-mbietoare,
O insulă ciudată cu drumuri și poteci
Ce nu duc nicăierea sărmana mea plimbare.

O să rămâi în mine și când vei încerca
Să intri în pădure și să te pierzi într-însa.
Vezi! Urma ta săpată e în visarea mea
Și pot, oricât îmi place, să umblu după dânsa.

Și te-aș găsi, chiar dacă n-ai vrea să te gălesc,
Și te-aș afla oriunde te-ai ghemui hoțește.
Visarea mea e ca un condur împărătesc
Ce numai la piciorul tău zvelt se potrivește.

O să rămâi în mine și după ce-o să zbori
Din inima mea neagră, ca un canar din cușcă.
Tristețea mea ciudată te va ochi și-n nori;
Tristețea mea țintește mai bine ca o pușcă.

Și te-aș zări oricâte costume ai schimba,
Oricâte măști ți-ai pune să nu te pot cunoaște.
Visarea mea - din sute de mii - te-ar descifra.
Tristețea mea - din sute de mii - te-ar recunoaște.